

بقیه از صفحه ۸

در سال گذشته خانم مریم رجوی طرح رفراندوم برای تغییر رژیم را به مثابه اتمام حجت و به منظور خنثی کردن توطئه‌ها و برجسپه‌ها علیه مقاومت ایران، اعلام نمود در این طرح که در ۲۵ مهرماه ۸۲ انتشار یافت، با اعلام تحریم نمایش انتخاباتی مجلس ارتجاع، یکبار دیگر تصریح شده بود: «تا آن‌جا که به‌شورای ملی مقاومت برمی‌گردد، مسئول شورا پیوسته تأکید کرده و می‌کند که اگر رژیم انتخابات آزاد را بپذیرد، دیگر مقاومت به‌این صورت موضوعیت نخواهد داشت. اما رژیم تا کنون جز با افزایش سرکوبی و اعدام، پاسخ ن داده است، زیرا خوب می‌داند که با اولین انتخابات آزاد، شکست و سرنگونیش از طریق آرای آزاد مردم قطعی است.»

۴ - در سال گذشته بحران در روابط رژیم با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی ابعاد جدیدی پیدا کرد.

واقعیت این است که دستیابی به سلاح اتمی برای نقشه‌های توسعه‌طلبانه و تجاوزگرانه رژیم ایران نقش حیاتی دارد. بررس‌های کارشناسی نشان می‌دهد که «خط‌ناکترین حکومت‌های تاریخ» توریسم، با امکانات و تکنولوژی تولید بمب اتمی دست یافته است.

تمام تلاش رژیم این است که با مانور، مخفیکاری، فریب دادن، مذاکره، تهدید، چانه‌زنی، باج دهی و باجگیری، پروژه غنی‌سازی اورانیوم را به‌سرانجام رساند و با ساختن بمب اتمی، با زبان زور و تهدید با جهانیان، به‌ویژه با کشورهای منطقه، سخن بگوید.

در ۱۹ اسفند ۸۲ دبیرخانه شورای ملی مقاومت طی یک اطلاعیه افشاگرانه، آخرین تصمیم‌های رژیم در زمینه سلاح اتمی را برملا نمود. بر اساس این اطلاعیه، در بهمن ماه (فوریه ۲۰۰۴) به‌دنبال افشای برخی از فعالیت‌های اتمی رژیم آخوندی، شورای عالی امنیت رژیم در جلسه مجرمانه‌ی به‌ریاست خامنه‌ای، فشارهای بین‌المللی و نحوه مقابله با آن را مورد بررسی قرار داد. برخی از نتایج این جلسه، که در حکم توافق‌العمل برای ارگان‌های ذیربط می‌باشد، به‌شرح زیر است:

- به‌زودی جهان به‌دو قطب تقسیم خواهد شد «کشورهای عضو باشگاه اتمی و کشورهای غیر عضو. کشورهای عضو آقای جهان و کشورهای دیگر برده خواهند بود... در کمتر از ۱۰ سال دایره این باشگاه جهانی بسته خواهد شد. بنابراین جمهوری اسلامی باید هرچه سریعتر خود را به‌این باشگاه جهانی تحمیل کند».

- در شرایط کنونی «رویا روی قانع کردن ایران برای متوقف کردن پروژه تولید بمب هسته‌ی متمرکز است و آمریکا به‌خاطر مشکلاتش در عراق ناچار است با ملایمت با ایران رفتار کند. بنابراین، اراده این که پرونده جمهوری اسلامی به‌شورای امنیت ملل متحد ارجاع شود، وجود ندارد و باید از این فرصت برای تولید بمب استفاده کرد».

- بنابراین ضروری است که «جمهوری اسلامی خط تولید بمب هسته‌ی را ادامه دهد. حال تا آن‌جا که ممکن است با تعامل با جهان و مخفیانه، ولی نهایتاً تنش آن را باید پذیرفت تا جزء کشورهای برده جهان قرار نگیریم». در صورت پذیرش ریسکها و تنشها «ما قادر خواهیم بود پروژه خود را در مدت زمانی بین یک تا دو سال نهایی کنیم».

چند ماه پس از این افشاگری، خرازی، وزیر خارجه رژیم، و قربانعلی دری نجف‌آبادی، وزیر سابق اطلاعات، به‌نقشه رژیم برای ورود به‌باشگاه اتمی اعتراف کردند. خرازی اعلام کرد: «ایران توانمندی فنی هسته‌ی بالایی دارد.

جامعه بین‌المللی [باید] ایران را به‌عنوان عضو باشگاه کشورهای اتمی به‌رسمیت بشناسد» (اوسیتیندیرس ۲۴ خرداد ۸۳).

همچنین روزنامه جمهوری اسلامی در ۲۶ خرداد ۸۳ نوشت: «حجت الاسلام والمسلمین قربانعلی دری نجف‌آبادی، وزیر سابق اطلاعات و رئیس دیوان عدالت اداری در گفتگو با خبرنگار ما، با تأکید بر حق مسلم ایران در استفاده صلح‌آمیز از انرژی اتمی، گفت: آمریکا و اروپا چه بخواهند و چه نخواهند، باید بپذیرند که جمهوری اسلامی ایران در باشگاه هسته‌ی جهان قرار گرفته است.»

خامنه‌ای با تکیه بر امکاناتی که به‌آن دست‌یافته و با استفاده از بعضی چالش‌های جهانی - به‌ویژه با استفاده از فرصت عراق - در صدد است تا از حربه سلاح اتمی به‌بهترین نحو استفاده کند. اکنون او آشکارتر از هر زمان دیگر، به‌تهدید می‌پردازد، چنان‌که در سخنرانی ۱۵ تیر ۸۳ در همدان می‌گوید: «اگر دشمن، پُرویی و تعرض و تجاوز کند، آن وقت دیگر تعرض ما به‌چهاردیواری کشورمان محدود نخواهد شد. اگر کسی به‌ملمت ما تعرض و تجاوز کند، ما منافع او را در هر نقطه‌ی از دنیا که باشد، به‌خطر می‌اندازیم.»

روزنامه جمهوری اسلامی در سرمقاله ۹ تیر ۸۳ می‌نویسد: «جمهوری اسلامی ایران با مشاهده موارد مکرر نقض تعهدات ۳ کشور اروپایی و استمرار بی‌تفاوتی آنها نسبت به‌تعهداتشان، موضوع «تفاهات بروکسل» را کان لم یکن اعلام کرده و قطعه‌سازی و مونتاژ دستگاه سانتریفوژ را از سر می‌گیرد... مقام‌های جمهوری اسلامی ایران اکنون با تلخکامی احساس می‌کنند که از حسن نیت و سعه صدر آنها شدیداً سوءاستفاده شده و «تعهدات طرفینی» در تهران و بروکسل، در واقع چیزی به‌جز قبول «تعهدات یکطرفه» برای وادار کردن ایران اسلامی به انصراف مطلق و کامل از انرژی هسته‌ی، حتی [!] به‌صورت صلح‌آمیز آن، نیست... دقیقاً به‌همین دلایل است که دبیر شورای امنیت ملی با ارسال نامه رسمی به‌وزاری خارجه ۳ کشور اروپایی... توافقات بروکسل را کان‌لم‌یکرد... تلقی کرد...»

مطابق اعلام رسمی، این قطعه‌سازی و مونتاژ از ۹ تیر ماه ۸۳ مجدداً از سر گرفته می‌شود و تهران هیچ محدودیتی را در این زمینه برای خود قائل نیست.»

شورای ملی مقاومت در مقابل سیاست تعرض و تجاوز رژیم و در برابر سیاست استفاده از سلاح اتمی به‌منظور صدور ترور و بنیادگرایی اسلامی، سیاستی بر اساس منافع عالی مردم ایران اتخاذ کرده و تا هر جا که بتواند نقشه‌های ضد مردمی و ضد ایرانی رژیم را افشا می‌کند.

ما به حکم احساس مسئولیت انسانی، ملی و مهنی و مواضع صلح‌طلبانه خود، به افشای مراکز مخفی، که حکومت آخوندی برای تولید بمب اتمی در شهرهای نظنزن و اراک به‌وجود آورده بود، پرداختیم تا مراجع مسئول بین‌المللی از وقوع این فاجعه جلوگیری کنند. اگر این روشگرها وجود نداشت و اگر رژیم در همین حد هم به‌لحاظ موضوع پرونده‌های اتمی زیر نظر قرار نمی‌گرفت، چه بسا تا کنون جهان را با روکردن سلاح اتمی غافلگیر کرده بود.

به گزارش بی‌بی‌سی، در ۱۵ آذر ۸۲: «سختگوی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی گفت، ایران در حال انجام آزمایش‌های متعددی بود. آنها به‌عنوان مثال تنها چیزی کمتر از یک گرم پلوتونیوم را به‌دست آورده بودند و از چند دستگاه سانتریفوژ استفاده می‌کردند. برای بازرسان، بدون این‌که اطلاعاتی در این مورد داشته باشند، کشف این آزمایشها ساده نبود، چراکه ایران کشور بسیار بزرگی است و هر قدر هم کار بازرسی

دقیق انجام می‌شد، لزوماً نمی‌شد انتظار داشت که این موارد کشف شوند. ما به اطلاعات نیاز داشتیم و در نهایت از طریق یک گروه مخالف ایرانی، که به‌عنوان مثال در مورد تجهیزات نظنزن و اراک اطلاعات دادند، این اطلاعات را به‌دست آوردیم. از ماه اوت بود که آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با دنبال کردن این اطلاعات گام به گام پیش رفت و در مورد یافته‌ها از ایران توضیح خواست و جزء جزء این معما را کشف کرد.»

وقتی شورای ملی مقاومت در اردیبهشت ۸۲ (مه ۲۰۰۳) پروژه ساخت تسلیحات کنتراجمی در لویزان را افشا نمود، رژیم ابتدا آن را انکار و سپس، برای ممانعت از رسوایی بیشتر، تأسیسات لویزان را تخریب کرد. اما متعاقباً بر اثر پیگیری‌های آژانس بین‌المللی انرژی اتمی ناگزیر از اعتراف به وجود چنین مرکزی برای «تحقیقات بیوتکنولوژیک» گردید!

در ۲۹ خرداد ۸۳، اجلاس شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی با صدور قطعنامه‌ی مجدداً درباره فعالیت‌های هسته‌ی رژیم ابراز نگرانی کرد. در این قطعنامه، ضمن درخواست تصویب پروتکل الحاقی در مجلس رژیم، آمده است: «بعد از تقریباً دو سال از زمانی که برنامه اعلام نشده ایران به آگاهی آژانس رسید، برخی مسائل، علی‌الخصوص دو مسأله کلیدی، هم‌چنان باقی است: درک ابعاد و هدف‌های برنامه غنی‌سازی ایران...».

پس از صدور این قطعنامه، سفیر آمریکا در شورای حکام اعلام کرد: «در حال حاضر پایه‌های محکمی جهت ارجاع پرونده به شورای امنیت وجود دارد.

فکر می‌کنم مهم است همه به‌یاد داشته باشند این روند چگونه آغاز شد و آن گزارش‌های خیری یک گروه در سال ۲۰۰۲ از فعالیت‌هایی بود که قبلاً گزارش نشده بود و (همه) متوجه شدند که بسیار چشمگیر بوده است.

ما اکنون گزارشی از یک فعالیت مشابه داریم. فکر می‌کنم بسیار آموزنده خواهد بود که آژانس یافته‌های خود در آن‌جا را گزارش کند» (سایت وزارت خارجه آمریکا - ۲ تیر ۸۳).

هفته بعد رژیم آخوندها ناگزیر از اعتراف به وجود یک سایت «تحقیقات بیوتکنولوژیک» در لویزان گردید و این موضوع در کانون توجه رسانه‌های بین‌المللی قرار گرفت.

روپتر در ۹ تیر گزارش کرد: «رئیس آژانس بین‌المللی انرژی اتمی می‌گوید مقام‌های ایران گفتند این یک سایت تحقیقات و توسعه بود و به‌عنوان یک مؤسسه فیزیک و بعداً تحقیقات بیوتکنولوژیک برای طب مورد استفاده قرار می‌گرفت...».

۵. در سال گذشته اوضاع وخامت‌بار زندگی مردم ابعاد فاجعه‌آمیزی گرفت. گرانی، بی‌خانمانی، عدم امنیت در مقابل سوانح طبیعی، اعتیاد، تن فروشی و بیکاری روز بروز گرفت. تعرض به سطح زندگی و معیشت کارگران و مزدبگیران، ابعاد بی‌سابقه‌ی پیدا کرد. کار موقت و قرارداد موقت کار، روند غالب و همگانی در عرصه به‌کارگیری نیروی کار شد. عدم رسیدگی به نیازهای اولیه مردم در جریان زلزله می‌خود را به دردناک‌ترین و گزندت‌ترین صورت نشان داد.

اعترافات رسانه‌ها و مقام‌های رژیم درباره وخامت اوضاع، ما را از هرگونه توضیح بی‌نیاز می‌کند: - روزنامه وقایع اتفاقیه ۲۴ تیر ۸۳ می‌نویسد: «۵۲/۸ درصد جوانان ایرانی، که در پژوهش دفتر اجتماعی وزارت کشور مورد پرسش قرار گرفته‌اند، گفتند: بعضی‌وقتها از شدت نابسامانی جامعه دلم می‌خواهد زودتر از دست دنیا خلاص شوم.»

- روزنامه اعتماد ۲۳ تیر ۸۳ گزارشی زیر عنوان «پس ام از ۶ ماه» می‌نویسد: «بعد از گذشت ۶ ماه از حادثه زلزله بم، بسیاری از مردم اصیل

این شهر که وضع موجود برایشان سخت و گاه غیرقابل تحمل است، بم را به قصد اسکان در شهرهای دیگر ترک می‌کنند و به‌جای آنها کمرنشینان، عشایر و مردمی که به علت فقر، محرومیت یا علل دیگر، بعد از زلزله به مرور به‌سوی این شهر روانه شدند، جای آنها را در اردوگاه‌ها می‌گیرند». در ادامه گزارش آمده است: «زنان و کودکان بمی برای تردد در شهر از امنیت کافی برخوردار نیستند. بعد از ساعت ۷ عصر درخیابانها و حتی اردوگاهها زنی دیده می‌شود و چون فاصله چادرها و کانکسها تا دستشویی و شیرهای آب زیاد است، مشکلات زیادی برای زنان و کودکان آنها به‌وجود می‌آید. مشکل دیگری که زنان مستقر در بم با آن روبه‌رویند، نداشتن فضایی برای شستشو و خشک کردن لباس‌های زنده است.»

پزشکی که از بم دین کرده است، می‌گوید: «بیماری‌های عفونی زنان یکی از تهدیدات جدی منطقه است زیرا شرایط اجتماعی باعث می‌شود تا زنان برای شستشو و خشک کردن لباس‌های اقدام نکنند و این مسأله باعث شیوع بیماری‌های عفونی برای بسیاری از زنان شده است.»

بر اساس گزارش صندوق بین‌المللی پول، ایران از نظر مهاجرت افراد تحصیلکرده در بین ۹۱ کشور در حال توسعه و توسعه‌یافته جهان رتبه نخست را دارد، به‌نحوی که سالانه ۱۵۰ تا ۱۸۰ هزار تحصیلکرده از ایران خارج می‌شوند.

- روزنامه اعتماد ۲۲ تیر ۸۳ از قول مدیر کل دفتر آسیب‌پذیرگان اجتماعی می‌نویسد: «مضلل زنان خیابانی و دختران فراری هر ساله با رشد ۱۰ تا ۱۵ درصدی مواجه است.

شایان توجه است که دره‌مین ایام، تهران و شهرهای بزرگ کشور شاهد بورش‌های مأموران سرکوبگر انتظامی به مراکز خرید لباس و دستگیری زنان و جوانان و ضبط اموال فروشگاه‌ها، زیر عنوان مبارزه با «لباس غیراسلامی» هستند. این دستگیرها بخشی از عملیات سرکوبگرانه‌ی است که در تابستان زیر عنوان «مبارزه با بدحجابی و تهاجم فرهنگی» بالا گرفته است. زنان و جوانان در پارکها، مراکز خرید، رستورانها و خیابانها بازداشت می‌شوند و به همین منظور ارگان جدیدی به‌نام پلیس زن برای دستگیری زنان ایجاد شده است. برای جمع‌آوری بشفایهای ماهواره‌ی و پلمب کردن مراکز ارائه‌دهنده خدمات اینترنتی، خانه‌های مردم کامکان مورد حمله و هجوم قرار می‌گیرند.

با این همه، مقاومت عمومی و حرکت‌های اعتراضی مردمی به‌اشکال مختلف ادامه دارد. در سالگرد قیام تیرماه دانشجویان، در شهرهای بزرگ میهنمان حکومت نظامی اعلام نشده‌ی برقرار گردید و بسیاری دستگیر و روانه زندان شدند. شورای عالی امنیت ملی رژیم به مطبوعات دستور داد که برای «جلوگیری از تحریک جامعه» مطلبی در این‌باره منتشر نکنند. با این حال، دانشجویان و جوانان در روز ۱۸ تیر امسال در زیر سخت‌ترین شرایط کنترل و سرکوبی، با شعار مرگ بر استبداد و زنده باد آزادی، دست به اعتراض زدند. شورای ملی مقاومت به ایستادگی و مقاومت دانشجویان و جوانان آزادادیخواه ایران درود می‌فرستد.

در سال گذشته جنبش کارگران و مزدبگیران ایران شد چشمگیری پیدا کرد و صدها حرکت بزرگ و کوچک کارگری به وقوع پیوست.

رژیم ددمشمن آخوندی در مقابل حرکت حق‌طلبانه کارگران قراردادی مجتمع ذوب مس خاتون‌آباد از توابع شهرباک در بهمن‌ماه گذشته، تعدادی از کارگران را به قتل رساند. این حرکت ضد انسانی، موجی از خشم و نفرت برانگیخت و سازمانهای کارگری بین‌المللی پیگیر این جنایت شدند. بقیه در صفحه ۱۰

